

PASTIRSKO PISMO ZA POST – 2. del

Drage sestre in dragi bratje!

V drugem berilu smo pri bogoslužju Božje besede pravkar slišali, kako daje apostol Pavel samega sebe za zgled nesebičnega služenja skupnosti, pri tem pa opozarja, da je pri tem za njega samega zgled Jezus Kristus: »Tako skušam tudi jaz v vseh rečeh ugoditi vsem, pri tem pa ne iščem svoje koristi, ampak to, kar je koristno za mnoge, da bi se rešili. Postanite moj posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov« (1 Kor 10,33-11,1).

Dejansko moramo ljudi na vsakem koraku izbirati med sebičnim iskanjem lastnih koristi ter ljubeznijo in nesebičnim služenjem drugim. Sebičnost je bistvo greha, ljubezen kot njeno nasprotje pa ni v prijaznih čustvih, ampak je v požrtvovalnem delu za resnični blagor vseh. Kristjani verujemo, da je ta ljubezen vrhovni zakon vsega, ker je to Bog sam. Iz te ljubezni je ustvaril svet in iz iste ljubezni nas je v Jezusu Kristusu prišel reševati grešne zapletenosti v sebičnost, ki vodi v propad. To je bistvo naše vere: »Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo. Bog je ljubezen, in tisti, ki ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog ostaja v njem« (1 Jan 4,16), prvi apostol Janez v svojem pismu.

Danes se veliko govori o zatonu krščanstva v Evropi. Nekateri to celo pozdravljajo. Zdi se, da ne vedo, da si s tem žagajo vejo, na kateri sedijo, da si s tem zasipavajo vodnjak, iz katerega so rodovi pred nami črpali vodo za razcvet evropske kulture, vodo, ki na koncu teče tudi v večno življenje. Jezusov evangelij je bil in ostaja kruh, ki ga Jezus daje za »življenje sveta« (Jn 6,51). Mi, ki nam je bila podarjena milost vere in to vemo, ji moramo ostati zvesti. Če nam dopovedujejo, da je krščanske Evrope konec, se spomnimo na apostola Petra, ki je na Jezusovo vprašanje, ali ga mislijo tudi apostoli zapustiti, odgovoril: »Gospod, h komu naj gremo? Ti imaš besede večnega življenja!« (Jn 6,68). Resničnost teh besed se vedno znova potrjuje. Če zapustimo Jezusa in njegov evangelij, nimamo kam iti. Jezus nima zamenjave. »Samo ljubezen je vredna, da verujemo vanjo« (H. Urs von Balthasar).

Krščanske vrednote so potrebne tudi za dobro delovanje politične skupnosti. Letos obhajamo tridesetletnico razglasitve državne samostojnosti. Ob tej priložnosti ponovno izražamo hvaležnost vsem, ki so se za to trudili, posebno še tistim, ki so za to dali življenje. Za samostojno državo smo se odločili, da ib živeli v njej skladno s svojim človeškim dostojanstvom. Da bi ne živeli po zakonih džungle, kjer prevladajo najbolj nasilni in zviti, ampak po pravičnih zakonih in razumnih pravilih, da lahko vsakdo pride do tistega, do česar

ima pravico. Pred tremi desetletji smo upali, da se bo Slovenija uveljavila kot demokratična domovina medsebojnega spoštovanja, svobode, sožitja in sodelovanja. A po prvih treh desetletjih imamo vtis, da smo od tega cilja še zelo oddaljeni. Tudi način, kako se spopadamo s sedanjo krizo, kaže na to.

Vsaka kriza je preizkušnja, v kateri se pokažejo dobre strani, razkrijejo pa tudi usodne pomanjkljivosti. Preizkušnja nam nastavi ogledalo, v katerem vidimo svoj pravi obraz. Nekaj podobnega se v tej krizi dogaja tudi z nami kot člani te države.

Imamo namreč dve možnosti. Prva je, da stopimo skupaj, si pomagamo in se odpovemo običajni tekmovalnosti in napetostim. Stanje je podobno vojni, ko zreli državljani pozabijo na siceršnje spore in zamere in združeno nastopijo proti skupnemu sovražniku. Tokrat je tak sovražnik virus. Druga, neprimerno slabša izbira pa je, če tega ne zmoremo, ampak vsakdo misli samo na svoje koristi in izkorišča krizo za svojo uveljavitev, tudi na škodo najbolj ogroženih.

V krizi, ki jo prebolevamo, je veliko primerov nesebičnega žrtvovanja iz odgovornosti in ljubezni do bolnih in vseh, ki jih je epidemija prizadela. Tem gredo naše občudovanje, priznanje in zahvala. Žal pa je tudi preveč nasprotnega ravnanja: neodgovornega omalovaževanja nujnih ukrepov, nenehnega vzbujanja dvomo o njihovi koristnosti, pozivanja k njihovemu nespoštovanju in blatenju ugleda tistih, ki nosijo najtežjo odgovornost za to, da bi s čim manjšimi žrtvami prebrodili krizo. Seveda se s tem kriza samo podaljšuje v škodo nas vseh.

Epidemija tako vzbuja bojazen, da stanje duha v naši državi po treh desetletjih samostojnosti in lasnte državnosti še ni državniško. Državniška drža, ki jo moramo vsi imeti in še posebej zahtevati od politikov, če hočejo, da jim zaupamo odgovornost za državo, je v prvenstveni skrbi za obče dobro, za blagor državljanov, ne pa pohod na oblast za vsako ceno. Tako kot smo slišali apostola Pavla: »Ne iščem svoje koristi, ampak to, kar je koristno za mnoge, da bi se rešili.« To je bila Jezusova drža, takšna drža je bila Pavlova in takšna je drža vseh plemenitih državnikov, po katerih naj bi se zgledovali.

Zato tudi v današnjem času krščanska vera in njena moralna načela nikakor niso odveč. Skrb vzbujajoče stanje duha, ki ga mnogi ugotavljajo, nikakor ni brez povezave z razkristjanjevanjem, ki v Sloveniji načrtno poteka od komunistične revolucije naprej. Na mesto krščanskih vredno stopata materialistično potrošništvo in ideologija, ki se ne meni za odgovornost do narodne in državne skupnosti in ne verjame v nobeno absolutno in trajno vrednoto. Tedaj preostane samo iskanje lastnega udobja in koristi. Na porabniški miselnosti pa ni mogoče graditi domovine pravičnosti, spoštovanja in sodelovanja ter srkbi za obče dobro.

Miselnost materialističnega potrošništva imenuje papež Frančišek »kultura odmetavanja«. Najbolj surov primer odmetavanja sta splav in evtanazija. Papež sv. Janez Pavel II. je tako miselnost imenoval »kultura smrti«. K njej spada tudi izključevanje. Vse to v naši domovini doživljamo že od druge svetovne vojne sém. Upali smo, da v svobodni in demokratični Sloveniji izključevanja ne bo več, ampak bosta na mesto njega stopila medsebojno spoštovanje in enakopravno vključevanje vseh, ki so pripravljeni sodelovati. Pa smo v zadnjih mesecih doživeli prizore izključevalnega sovraštva, kar je zlovešča grožnja mladi državi Sloveniji. Izključevanje vodi v enoumnost in siromašenje, na pa v obetavno prihodnost.

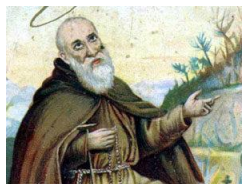
To nas postavlja pred velike odgovornosti. Nič pa se ne bo izboljšalo samo od sebe. Tudi ne, če bomo samo čakali na boljše čase. Časi bodo boljši, če bomo boljši mi in če se bomo mi bolj potrudil zanje v cerkvenih občestvih in v političnih skupnostih. Bog je naši odgovornosti zaupal prihodnost evangelija v državi Sloveniji. Razmere nas vsak dan bolj nujno kličejo k okrepljeni dejavnosti, ki so jo zadnji papeži poimenovali »nova evangelizacija«.

Dragi bratje in sestre, pred nami je postni čas, ki nas bo pripravil na obhajanje osrednjih krščanskih praznikov Jezusovega trpljenja in vstajenja. Ti prazniki nas vsako leto pozivajo k spreobrnjenju, k lastnemu vstajenju v novega človeka, vedno bolj požrtvovalnega in zavzetega za Božje kraljestvo med nami. Po preizkušnjah, ki jih še ni konec, naj se letos to izpolni v še večji meri. S to željo vam voščimo blagoslovljen postni čas, da bo praznovanje velike noči Gospodovega vstajenja še bolj prežeto z veseljem odrešenja. Amen.

Vaši škofje

SVETNIK TEDNA

Konrad, 19. februar

Doma je bil iz Piacenze v severni Italiji. Izhajal je iz ugledne plemiške družine in odločil se je za vojaško službo. Oženil se je in z ženo sta živela v skladnem zakonu, vendar le malo časa. Konrad je zelo rad hodil na lov. Nekoč se mu je divjad skrila v gosto grmovje. Da bi jo prepodil, je zažgal goščavo. Močan veter je razširil ogenj po vsem gozdu. Ko je Konrad to videl, je zbežal in se skril v mestu, saj so bile za tistega, ki bi zakrivil požar predvidene stroge kazni. Stražarji so pohiteli iz mesta, da bi prijeli požigalca. Zgrabili so nekega revnega človeka, ki so ga srečali v bližini pogorišča. Čeprav je zatrjeval, da ni on zažgal gozda, ga niso izpustili. Zaslíševali so ga in izsilili od njega priznanje s tem, da so ga mučili na natezalnici. Ko je v mukah priznal, da je res zažgal gozd, so ga obsodili na smrt. Ko je to izvedel Konrad, se mu je zbudila vest. Šel je k mestnemu poglavarju in mu priznal, da je gozd zagorel po njegovi krivdi. Sklenil je, da začne spokorniško življenje. Svoj sklep je razodel ženi in prodala sta imetje, poplačala škodo od požara, preostali denar pa razdelila samostanom in revežem ter šla v samostan: žena h klarisam, on pa k tretjerednikom sv. Frančiška, kjer je ostal malo časa. Odpravil se je na Sicilijo, kjer je negoval bolnike in skrbel za reveže. Naposled se je odločil za popolno samoto. Trideset let je nato prebil v samotni votlini, kjer je živel od miloščine. Umril je 19. februarja 1351 v svoji votlini.

POSTNA POSTAVA

Postni čas, ki se začne s pepelnično sredo, nas vsako leto pripravlja na veliko noč. Naj bo to res čas milosti, duhovne poglobitve in dobrih del, ki jih bomo darovali za potrebe Cerkve in vsega sveta. Cerkev za postni čas določa tudi posebne oblike spokornosti. **Strogi post je na pepelnično sredo (letos 17. februar)** in na **veliki petek (letos 2. april)**. Ta dva dneva se le enkrat na dan do sitega najemo in se zdržimo mesnih jedi.

Samo zdržek od mesnih jedi je na vse petke v letu.

Kongregacija za bogoslužje in disciplino zakramentov je 12. januarja 2021 izdala *noto* o obredu pepeljenja na pepelnično sredo v času pandemije. Z namenom preprečevanja širjenja epidemije COVID-19 duhovnik zmoli blagoslovljeno molitev nad pepelom in ga molče pokropi z blagoslovljeno vodo, nato pri oltarju izreče formulo, kot je v Rimskem misalu in nato v tihoti posuje s pepelom tiste, ki pristopijo.

MAŠNI NAMENI

ŽUPNIJE SV. PAVEL IN MARIJA REKA

17.00 za + Rozalijo in Ferdinanda Bršek, + Nežko Ratajc in za vse + sorodnike (1997)

<p>6. NEDELJA MED LETOM 14. februar 2021 <i>Valentin (Zdravko), mučenec</i> 3 Mz 13,1-2.44-46; Ps 32; 1 Kor 10,31-11,1; Mr 1,40-45</p>	<p>7.00 za vse žive in + farane vseh treh župnij 9.30 za + Dragota Gajšek (<i>obl.</i>) in njegove + starše ter za + Marijo (<i>obl.</i>) in Jožeta Ribiča (2001) 10.45 Marija Reka: za + Uroša (<i>obl.</i>) in Metoda Zore (1104)</p>
<p>Ponedeljek 15. februar <i>Klavdij, redovnik</i> 1 Mz 4,1-15.25; Mr 8,11-13</p>	<p>17.00 za + Pavla Rozmana – <i>maša zadušnica</i> (2031)</p>
<p>Torek 16. februar <i>Julijana, mučenka</i> 1 Mz 6,5-8; 7,1-5.10; Mr 8,14-21</p>	<p>17.00 po namenu</p>
<p>Sreda 17. februar PEPELNIC <i>Aleš, spokornik</i> Jl 2,12-18; Ps 51; 2 Kor 5,20-6,2; Mt 6,1-6.16-18</p>	<p>7.00 v dober namen (2035) 18.00 za + Avguština Livka – <i>dar ŽPS ob pogrebu</i> (2021) OBRED PEPELJENJA</p>
<p>Četrtek 18. februar <i>Flavijan, škof</i> 5 Mz 30,15-20; Lk 9,22-25</p>	<p>17.30 <i>molitev pred Najsvetejšim:</i> za zdravje 18.00 za + starše Jožefo (<i>obl.</i>) in Alojza Žohar (1975)</p>
<p>Petek 19. februar <i>Konrad, redovnik</i> Iz 58,1-9; Mt 9,14-15</p>	<p>17.30 <i>križev pot</i> 18.00 za + Franca Rukav – 8. dan, <i>dar hčerke Marice z družino ob pogrebu</i> (2047) - za + Marijo Hribar – 8. dan, <i>dar hčerke Rozike ob pogrebu</i> (2051)</p>
<p>Sobota 20. februar <i>Frančiške in Jacinta</i> Iz 58,9-14; Lk 5,27-32</p>	<p>18.00 za + Bernarda Krofliča – 30. dan, <i>dar Draga Ribiča z družino ob pogrebu</i> (2015)</p>
<p>1. POSTNA NEDELJA 21. februar 2021 <i>Peter Damiani, škof, c. učitelj</i> 1 Mz 9,8-15; Ps 25; 1 Pt 3,18-22; Mr 1,12-15</p>	<p>7.00 za vse žive in + farane vseh treh župnij 9.30 za + Ernesta (<i>obl.</i>) in Verico Cestnik ter za vse + sorodnike (1996) 10.45 Marija Reka: za + Faniko (<i>obl.</i>) in Ivana Pišek ter za vse + sorodnike (1105)</p>

Župnijsko glasilo Pavlov list izdaja župnišče Sv. Pavel v Preboldu, Trg 5, 3312 Prebold, tel.: 03/57 24 183,
Odgovarja Damjan Ratajc, župnik in dekan